

Arrest

nr. 85 898 van 17 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die *loco* advocaat F. LEBACQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2011 dient de verzoekende partij, van Nigeriaanse nationaliteit, een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abuja, in Nigeria.

Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij bij verwijzing naar artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een exceptie van onontvankelijkheid op, daar de verzoekende partij in gebreke blijft een voldoende duidelijke omschrijving te geven van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het uiteenzetten van en het verwijzen naar een amalgaam van feitelijkheden betreffende haar (genoten) studies, opleiding en de verbintenis tot tenlasteneming. Zij laat hierbij echter na op enigerlei wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden, laat staan dat zij zou aangeven op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

2.3 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ingestelde beroep als grond tot verwerping het volgende gesteld: *“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen middel bevat”*.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Het betoog ter terechtzitting vermag dit evenmin te doen.

Op 21 mei 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Naar aanleiding van dit verzoek tot horen, wordt ter terechtzitting van 6 juni 2012, middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij wijst op haar vraag tot uitstel en verwijst naar haar verzoekschrift.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 6 juni 2012 slechts verwijst naar haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 23 april 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet

ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer verwijzen naar haar verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond dat het verzoekschrift onontvankelijk voorkomt omdat het geen middel bevat.

Daar waar de raadsman van verzoekende partij in een fax van 4 juni 2012 meedeelt dat zij zich verplicht ziet uitstel te vragen daar de verzoekende partij nog geen visum heeft verkregen om van Nigeria naar België te komen en tevens aangeeft ter terechtzitting van 6 juni 2012 om 9 uur 30 vertegenwoordigd te zijn, doch eraan te houden de Raad in kennis te stellen dat om uitstel zal worden verzocht, wijst de Raad erop dat zij, – zoals zij in haar fax reeds aangeeft en ter terechtzitting van 6 juni 2012 ook daadwerkelijk het geval is -, als advocaat het nodige kan doen om zich ter terechtzitting te laten vervangen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekende partij op grond van artikel 39/73, § 4 van de vreemdelingenwet was opgeroepen ter terechtzitting te verschijnen en zij haar betoog ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van voormelde wet derhalve diende te beperken tot de in de beschikking vermelde grond, zodat zij bijgevolg instructies in die zin had kunnen geven aan een confrater. Er wordt geen uitstel verleend.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring geen rechtsmiddel bevat en aldus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/6 van de vreemdelingenwet.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS